

288 J. J. TENGSTROM - J. V. SNELLMAN 17.V 1845
 HUB, JVS handskriftssamling

Hfors d. 17. Maj 1845.

Hedersvän.

Mitt sista bref till Dig låg, derigenom att posttimman försummades, en
 10 hel vecka i min bureau. Då det sedan afgeck och jag näst förut i hast
 genomlopp det, tyckte jag, att hvad jag der yttrat om Helsingfors
 Tidning just icke dock uttryckte hvad jag menade, eller att det af Dig
 skulle kunna tagas såsom jag menat den kunna ställas i bredd med
 Saima. Med ett ord, jag tyckte att en besatt satts kunde uttagas.
 Derföre ärnade jag snart åter skrifva och skrifva om hvad jag förut
 skrifvit. Men Du torde väl vara god och anse det härmed gjordt. - Att
 jag nu kom till verkställighet utaf hvad för detta var ärnadt, har sin
 orsak uti ett rykte, som i går från flera håll utur bref från Kuopio ljöd
 till oss. Skilda munnar berättade såsom säkert och otvifvelaktigt, att
 20 Du är förlofvad. Jag skyndar att härmedelst betyga min hjertliga
 fägnad och deltagande vid detta Ditt steg till en fri och fast ställning till
 lifvet. Så roligt det skall blifva, att från Dig sjelf höra bekräftelsen, så
 önskar jag dock åter icke, att Du, bland många arbeten, som väl nu i
 slutet af Terminen hopa sig på Dig, må så snart svara, då derigenom
 Dina få lediga stunder skulle lida intrång. Intet svar skall tills vidare af
 mig anses såsom ett bejakande. Af varmaste hjerta önskar jag Dig
 emellertid allt godt, och hoppas af Din ingångna förening godt samt en
 fördelaktig inflytelse icke blott för Din enskilda ställning utan äfven för
 Din, offentliga verksamhet. Skalkaktigt hafva här redan Dina yngre
 30 vänner anmärkt, huru som de begge sista Numrorna af Saima andats
 en tillfredsställelse och förnöjdhet, som skulle utgöra märkbart af-
 stickande undantag från den rådande polemiska tonen. Af samma
 kännemärken har man vidare aftagit, att det band Du knutit, är
 alldeles färskt och nyss ingånget. - Du får väl nu i hast och opåräknadt
 många penningeutgifter, som jag förmodar, för Din förestående bo-
 sättning. Låt derföre liquiden med mig förblifva in statu quo. Du visar
 mig dermed ett prof af Din vänskap.

Huru som Aminoffs utsigt på en Theologie Profession oförmodadt
 tillstängts, har Du väl försport. Det var högst förtretligt. Men jag vågar
 dock hoppas till det bästa, oakadt detta grummel. Hvad jag i detta
 40 afseende ytterst hoppas och önskar, går väl numera lättare sin gång, då
 Ditt enskilda interesse och det Allmännas kommit, som jag hoppas,
 med hvarandra i närmare, intimare förhållande, i följe af det, hvarom
 nyss återopade rykte berättat.

I censuren har varit stor rörelse i vår, som det försports; och Du lär
 väl för Din del företrädesvis haft deraf kännningar. Det är då försmäd-
 ligt, synes mig, huru Censorerne låta sig brukas eller hellre sjelfve rent
 af nedsätta sig under hvad de skulle behöfva. De våre äro dock
 medlemmar af Universitetet och dertill ännu hörande, för någon del
 åtminstone, bland yngre Universitetscorpsen. Men hvarken ungdom
 50 eller Universitetsandens röjer sig, utan tvertom andelöshet i detta dubbla
 afseende. De Preussiske Censorerne, om hvilka i Ruges Anekdoter
 förspörjes, förhöllo sig dock annorlunda. Jag måste än en gång
 upprepa hvad jag, som jag vill minnas, sist skref om min öfvertygelse,
 att det gamla pjöllret i våra Tidningar är ett *positivt* ondt, och högst
 förderfligt för bildningen, riktigt en näring och födoämne, för det

ledaste sqvallerlif utan all moralisk spänstighet, men just derigenom tillika qväfvande, undergräfvande, förstörande all characters redbarhet. Jag hoppas att den ande, som Saima framkallat, icke skall dö bort, ehuru litet uppmuntrande det är, att Tidningar kunna hofvera, hvilka borde vara nöjda att få så tyst och obemärkt som möjligt fortsätta sitt ömkliga lif, sin platta tillvarelse. - Jag hade ett behof af att kortligen för Dig uttala denna min öfvertygelse, sedan jag började föreställa mig, att Du tilläfvventyrs kunde taga mitt sista bref i någon motsatt mening. - Tilläfvventyrs inlägger Robert här jemväl några rader. - Jag bör kanske tillägga, att vi icke läst hvarandra, ehuru vi förenat oss under samma kuvert. - Min Hustru och mina barn bedja åter att få hälsa. Utaf oss alla är Du med värma ihogkommen.

10

Städse Din
J. J. T.

289 J. R. TENGSTROM - J. V. SNELLMAN 17.V
1845

20

HUB, JVS handskriftssamling

Helsingfors den 17 Maj 1845.

Bästa Broder!

Alldrig har jag skrivit ett bref med större glädje och lifligare deltagande än detta. Jag ville ej tro mina öron så öfverraskad och glad blef jag då budskapet om Brors förlofning anlände hit och Bror kan vara öfvertygad om att jag ej är den enda, som så emottog det. Ej nog med att vi hela familjen dela samma känsla - det tror jag Bror på förhand är öfvertygad om - ; men jag önskade att Bror sjelf vore, närvarande här och hörde huru många vänner, som intressera sig äfven för Brors enskilda förhållanden, Bror i sjelfva verket äger. O huru gerna vore jag ej nu i Kuopio för att sjelf kunna framföra mina hjertliga lyckönskningar! Tusen olika föreställningar i afseende å hela Brors framtida ställning ha öfverströmmat mig och bland dessa är föreställningen om att se Bror här med tiden ej den minst glädande. Denna förändring i Brors husliga förhållanden skall säkert äfven komma Bror att betrakta mångt och mycket med andra ögon och bidraga att skingra de töcken, som, jag fruktar det, i ensligheten ofta tungt kastat sina slagskuggor öfver Brors rastlösa verksamhet och outtröttliga ifver för hela fosterlandet, ja jag säger hela dess framtid. - Mera än annars har jag dessa dagar känt behofvet af Brors ledande hand, som så ofta förut blifvit mig räckt med godhetsfull välvilja. Underligt hur man stundom genomkorsas af tankar och känslor hvarandra så motsatta, som de det kunna; och har man då ej någon, som reder detta trassel, får man genomkämpa en hård kamp, det har jag erfarit. Mina planer, mina studier, allt hvimlar stundom för min blick, - än misströstan, än öfvermod, - Gud vet hur allt skall slutas. Men jag vill denna gång med flit ej tala om annat, än det egentliga ämnet för detta bref och lemnar det därför till en annan gång, då Bror kanske får af dessa känsloppjunkande utgjutelser mer än nog.

30

40

50

Få se hvart jag i sommar skall taga vägen. Ledsamt är att till Kuopio skall vara en så oändlig vägsträcka. Annars vore det ej svårt att besluta.